

Plads end ved den videnskabelige Højskole. Ligeledes er jo det Tilskud, Staten yder til Almueskolevæsenet, et Tilskud til Fællesundervisning for begge Kjøen. Kunde man nøjagtig udregne, hvor stor en Del af Udgifterne til Undervisningen ved disse Fællesskoler der kommer Kvindekjønnen til gode, vilde den samlede Opgjørelse af, hvad Staten udgiver til de to Kjøns Undervisning, ikke vise et saa skrigen Misforhold. Men med den Begrænsning, at Sammenligningen kun angaar Særskoler og Særundervisning, antage vi ikke, der kan gjøres nogen Indvending imod den, og man maa da give Forf. Ret i, at det er en iøjnefaldende Forskjel, hun her har peget paa.

Vi have fremdraget dette Punkt, fordi det er noget nyt; vi have i hvert Fald ikke før truffet paa nogen tilsvarende Opgjørelse. Men dybere set er det nye i dette lille Skrift at søge deri, at det her er den *gifte* Kvinde, der taler sine Fællers Sag. Det er naturligt, at det for en overvejende Del bliver ugifte Kvinder, der have Tid og Lejlighed til at arbejde for Kvindesagen. Men det vilde være en Ulykke, om Strindberg nogensinde skulde faa Ret i at betegne Kvindebevægelsen som en Amazonebevægelse, en Bevægelse, der alene vedrører de ugifte Kvinder. Vistnok have disse lidt mest under den gammeldags Kvindebetragtning. Johanne Krebs har i „Morgenbladet“ med Føje gjort opmærksom paa, at, dersom de ugifte Kvinder, som Strindberg paastaar, se ned paa de gifte, da vilde det kun være Gjengjæld. Den ældre ugifte Kvinde *har* i høj Grad været Samfundets Stifbarn. Men nu er det snart 30 Aar siden, at den ugifte Kvindes Retsstilling blev grundig forbedret, hun fik den 29de December 1857 Fuldmyndighed og Næringsfrihed, hun har efter Lovgivningen fuld økonomisk Selvstændighed. Den *gifte* Kvinde derimod staar — naar undtages Bajers lille fortjenstlige Lov — endnu paa det samme Umyndigheds og Uraadigheds Standpunkt som for en Menneskealder siden. Hendes Retsstilling bestemmes endnu hovedsagelig ved Love, der ere 200 Aar gamle. Hvor længe skal dette vedblive?

Vi kunne ikke takke Astrid Stampe bedre for hendes lille Skrift end ved at slutte os til hendes Ord: „Men ét punkt er der, hvor vi kvinder *ikke bør give tid*. Vi bør ikke længer finde os i, at hustruen er umyndig, ejendomsløs og undergiven mandens husbondret“.

Det vilde efter vor Mening være saare ønskeligt, om Kra-